

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

圖靈密碼

t u r i n g c o d e

โปรแกรมลับ รหัสรัก

เฟยเทียนเย่เสียง (非天夜翔) เขียน
บูเออร์ แปล PSD วาด

3

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Turing Code โปรแกรมลับ รหัสรัก 3

เฟยเทียนเย่เสี่ยว เซียน เมียนเปาต้าเหริน เปา

Published originally under the title of 《圖靈密碼》(Tu Ling Mi Ma)

Volume 3

Copyright © 非天夜翔 (Arise Zhang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by PSD

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2676-2

ภาพปก PSD

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 479 บาท

พันธุ์

กระดาษปกนิ่มลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เดินทางมาถึงเล่มที่สามซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายของเรื่องกันแล้ว ในที่สุดหนึ่งในตัวปัญหาอย่างเหวินเทียนเยวี่พี่ชายคนรองของเทียนเหอก็กลับมา ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์แบบแฟนเก่าที่ยึดกันมาสักพักระหว่างกวนเยวี่และเทียนเหอ ก็พัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งไปกว่านั้นก็คือเจ้าโพรมีธีอุสเองก็กลับมาแล้วเหมือนกัน!...แฮม ยอมรับเลยล่ะว่าตอนที่โพรมีธีอุสตัวแสบหายจ้อยไปแบบนั้นทำเอาใจแป้วไปนานสองนานเลยทีเดียว คิดว่าโพรมีธีอุสจะไม่ยอมกลับมาซะแล้ว (ร้องไห้) เทียนเหอเองก็คงเหงาหงุดเลยนะคะ ไม่มีคนมาคอย (เป่าหู) บอกให้ทำอย่างนู้นอย่างนี้

แต่เรื่องราวย่อมไม่ได้จบลงเพียงเท่านี้แน่นอนค่ะ เพราะอย่างที่ทิ้งท้ายไว้ในเล่มสองว่าครั้งนี้คุณพี่รองเทียนเยวี่ไม่ได้โผล่มาเฉยๆ แต่เขากลับมาพร้อมกับข้อสงสัยบางอย่างด้วย ดังนั้นพวกเราจึงต้องตามไปเอาใจช่วยเหล่าคุณชายเศรษฐกิจกลุ่มนี้ให้พาเยวี่เหอและอิพิอุสผ่านพ้นวิกฤตในเกมธุรกิจกันไป ในเล่มสุดท้ายของ 'Turing Code โปรแกรมลับ รีเทิร์นรัก' เล่มนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้อื่น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 21

วันที่สี่สิบหกเดือนมกราคม ณ สนามบิน ประเทศจีน

เหวินเทียนเยวี่ยลากกระเป๋าเดินทางออกจากสนามบินมาพร้อมกับเทียนเหอและกวนเยวี่ย "ประธานกวน สนใจจะไปอยู่กินที่บ้านของเรามั้ยครับ"

พอเทียนเหอได้ยินฟ็องพูดแบบนั้นก็คิดในใจว่าแยะแล้ว

กวนเยวี่ยตอบกลับว่า "ฉันเลี้ยงภรรยาตัวเองไหว ไร่เจอกัน"

เทียนเหอชี้ไปยังที่ไกลๆ ขณะที่มองเหวินเทียนเยวี่ย คนเป็นพี่จึงได้แต่เดินออกไป

กวนเยวี่ยเลิกคิ้ว มองเหวินเทียนเยวี่ยที่อยู่ห่างออกไปแล้วหันมามองเทียนเหอเป็นนัยว่า นายคิดจะพาเขากลับบ้านหรือ

"เขาเป็นพี่ชายฉัน" เทียนเหอบอก "ไม่ว่าเขาจะทำอะไรลงไป ยังไงเขาก็เป็นพี่รองของฉันอยู่ดี ถ้านายไม่ให้เขากลับบ้าน แล้วเขาจะไปไหนได้อีก"

กวนเยวี่ยไม่ตอบ ได้แต่ยืนนิ่งๆ มองไปทางเหวินเทียนเยวี่ยซึ่งกำลังซื้อเครื่องดื่มจากตู้จำหน่ายเครื่องดื่มอัตโนมัติในสนามบิน ตอนนี้พวกพนักงานต่างแยกย้ายกันไปหมดแล้ว

โพรมีธีอุสเอ่ยขึ้น [ฉันมีคำแนะนำ...]

"ไม่จำเป็น" เทียนเหอบอกอย่างเย็นชา "ไว้กลับถึงบ้าน ฉันจะคิดบัญชีกับนาย!"

กวนเยวี่ครุ่นคิดก่อนพูดว่า "ฉันฉันไปก่อน ยังไงชะพกนายก็เป็นครอบครัวเดียวกัน"

เทียนเหอเอ๋ยเชิงถาม "จะบังคับให้ฉันเลือกอีกแล้วหรอ"

กวนเยวี่ก็ตอบว่า "ฉันนี้กว่านายเลือกมาตั้งนานแล้วชะอีก"

โพรมีธีอุส [กวนเยวี่แค้นหวังว่าเธอจะมีฐานะเป็นเจ้าบ้าน ไม่ใช่แขกของตระกูลเหวิน]

เทียนเหอ "เขาเป็นครอบครัวของฉันนะ กวนเยวี่"

กวนเยวี่ใช้ความคิดแล้วจึงตอบว่า "นายเองก็ไม่ได้อยากอยู่บ้านเดียวกับพ่อแม่ฉันเหมือนกัน"

"มันไม่เหมือนกันนะ ฉันเต็มใจรับคุณปู่ของนายมาที่บ้านแน่นอน ตราบใดที่ท่านไม่รังเกียจ"

กวนเยวี่เงิบ ไม่ได้พูดออกมาว่า 'แต่ปู่ฉันไม่มีทางประชดประชันว่านายมาอยู่กินบ้านภรรยาแบบที่พี่นายทำหรอ' อะไรเทือกนั้น สุดท้ายเขาก็เอ๋ยเพียงว่า "สรุปคือฉันไม่ชินที่จะใช้ชีวิตอยู่ใต้ชายคาเดียวกับเขา"

เทียนเหอจึงตอบว่า "ถ้าฉันก็ช่างเถอะ"

โพรมีธีอุสพูดในหูเทียนเหอ [ความจริงแล้วฉันรู้สึกว่าคุณค่า 'อยู่กิน' สะท้อนให้เห็นถึงความกวนประสาทของคนที่อ่อนแอ ถ้านายโมโหเพราะเรื่องนี้จริงๆ มันจะขัดกับท่าทางของผู้ชนะ ทำไม่ถึงไม่...อ้อ ขออภัย เทียนเหอฉันมาผิดฝั่ง ที่จริงฉันจะไปพูดในหูกวนเยวี่นะ]

เทียนเหอร้อง "โพรมีธีอุส!"

แล้วกวนเยวี่ก็กล่าวว่า "โพรมีธีอุส นายช่วยเซ้าหึงซู่ให้ฉันห้องหนึ่งด้วย"

โพรมีธีอุสตอบ [การพูดสลับไปสลับมาในหูสองคนไม่หยุด ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นนกสองหัวเลย]

กวนเยวี่จึงบอกว่า "ช่างเถอะ ฉันจัดการเองก็ได้"

จากนั้นกวนเยวี่ก็ลากกระบี่าเดินทางออกไปจากสนามบินแล้วเรียกรถเหวินเทียนเยวี่ถือเครื่องตี๋มสองขวด ส่งให้น้องชายหนึ่งขวด เทียนเหอ

มองเขาแล้วรับเครื่องตี้มมา โพรมีธีอุสพูดในหูฟังว่า [กวนเยวี่ตั้งใจจะเข้าห้องหรือไม่ก็ซื้อบ้านให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยให้นายไปอยู่กับเขา ตอนนี้นั้นแนะนำให้นายถ่วงเวลาไว้หน่อย หลอกล่อเขาไปก่อน ส่วนที่เหลือก็ค่อยๆ คิดหาวิธีด้วยการคุยบนเตียง...]

"โพรมีธีอุส นายกลับมาปั๊บก๊วย่าพล่ามเยอะแบบนี้จะได้ไหม" เพียนเหอกล่าว "ทุกครั้งที่นายใช้คำแปลกๆ พวกนี้ มันทำให้รู้สึกว้าวไอคิวฉันลดลงหลายระดับเลย"

เพียนเหอเดินตามกวนเยวี่ไปจนกระทั่งอยู่ข้างหลังอีกฝ่าย

[สิ่งที่เขาต้องการนะ ก็แค่ทำทีของนาย] โพรมีธีอุสบอก

ในที่สุดเพียนเหอก็เอ่ยว่า "โอเค ฉันรู้แล้ว เราไปกันเถอะ"

กวนเยวี่มองเพียนเหอเงิบๆ

เพียนเหอเอ่ย "ฉันจะจัดการเอง โอเคมั๊ย"

กวนเยวี่ลังเลอยู่หลายวินาทีก่อนจะหมุนตัวตามเพียนเหอไป เพียนเหอพยักพเอิดให้เหวินเพียนเยวี่ตามมา จากนั้นทั้งสามคนก็ขึ้นรถของบ้านตระกูลเหวินที่จอดรออยู่หน้าสนามบิน

ระหว่างทางเพียนเหอเหลือบไปเห็นว่ากวนเยวี่กำลังหาข้อมูลเกี่ยวกับการเช่าและขายบ้านในโทรศัพท์มือถือ

ไม่นานรถก็จอดได้ตึกเก่าๆ หลังหนึ่ง เพียนเหอลากกระเป๋าเดินทางของเหวินเพียนเยวี่เข้าไปในลิฟต์

เหวินเพียนเยวี่ "...?"

พอประตูเปิด เพียนเหอเห็นโมเดลเรือบรรทุกเครื่องบินที่ต่อแล้วกว่าครึ่งวางอยู่ในห้องรับแขกก็นึกขึ้นได้ คิดในใจว่าหมอนี่ต่อได้เยอะขนาดนี้เสีย?

"กุญแจล่ะ" เพียนเหอถามกวนเยวี่

ทั้งสามคนยืนอยู่ในห้องรับแขก กวนเยวี่นึกได้ก็โยนกุญแจให้เพียนเหอ

"ช่วงนี้พี่อยู่ที่นี้เงิบๆ นะ" เพียนเหอบอกพี่รองของตน "ห้ามไปไหนทั้งนั้น ทบทวนความผิดของตัวเอง พี่เป็นคนทิ้งสมบัติของตัวเองไป แต่ผมว่าพี่ใหญ่คงไม่ถือหรอกถ้าพี่จะอยู่บ้านเขา"

เหวินเทียนเยวี่จึงพูดว่า "นั่น...ก็ได้ รำลึกถึงชีวิตในอดีตของบ้านเราหน่อย แต่ว่าเทียนเหอ ยังไง...นายก็น่าจะให้ฉันกลับไปทักทายป้าฟางหน่อยนะ?"

เทียนเหอบอก "ผมอยู่ที่นั่นมาสัปดาห์แล้ว เพราะฉะนั้นพี่ต้องอยู่ให้ครบ..."

"ตกลง ฉันเองก็จะกลับมาสัมผัสชีวิตแบบนี้เหมือนกัน อยู่ถึงเดือนเมษา ไซ้มัย" เหวินเทียนเยวี่เอ่ย

เทียนเหอตอบอย่างจริงจัง "...อยู่ให้ครบสามสิบปี"

เหวินเทียนเยวี่ "นายใจร้ายชะมัด! น้องชาย! นายจะทำอย่างนี้ไม่ได้!"

เทียนเหอบอกด้วยใบหน้าเฉยชา "ตอนนี้ผมเป็นคนดูแลตระกูลเหวิน"

กวนเยวี่โยนกุญแจให้เหวินเทียนเยวี่แล้วบอกว่า "ถ้านายทำโมเดลเรือบรรทุกเครื่องบินของฉันพัง ก็ต้องออกไปเข้าบ้านอยู่เอง และอีกอย่าง กรุณาระวังคำพูดด้วย"

เหวินเทียนเยวี่ยังไม่ยอมแพ้ "กวนเยวี่! นายมันเลว! นายเสียมิให้พี่น้องแตกกัน!"

กวนเยวี่ตามไปอยู่ข้างหลังเทียนเหอ เตรียมหอบกล่องกระดาษออกไป

เหวินเทียนเยวี่จึงเอ่ยว่า "ได้! กวนเยวี่! แล้วฉันต้องทำยังไงถึงจะได้กลับบ้าน"

กวนเยวี่หันมาบอกเหวินเทียนเยวี่อย่างสุภาพตอนรอลิฟต์ "ฉันกลัวเมียนะ เข้าใจกันหน่อยนะ"

เหวินเทียนเยวี่ "..."

อีกด้านหนึ่ง รถโรดสลอยส์จอดอยู่ริมถนนกว้าง ถงข่ายและเจียงจื่อเจียนไม่คุยกันเลย

"ไป...นั่งที่บ้านฉันหน่อยมัย" ถงข่ายหันไปถามเจียงจื่อเจียน
เจียงจื่อเจียน "..."

ถงข่าย "...?"

เจียงจื่อเจียนพูดขึ้นว่า "ข้ามไปหนึ่งถนนก็บ้านฉันแล้ว"

ทั้งสองคนมองหน้ากันเล็กน้อย บ้านของถงข่ายกับเจียงจื่อเจียนต่างก็อยู่ในเขตพื้นที่คุหาสน์ คั่นกลางด้วยบ้านเดี่ยวที่ไม่มีคนดูแลและแม่น้ำสายหนึ่ง

"อยู่ใกล้ขนาดนี้เชียว" จู่ๆ ถงข่ายก็รู้สึกวุ่นวาย "ถือว่าเป็นเพื่อนบ้านกันถูกมั๊ย แต่ไม่เคยเจอกันเลยสักครั้ง"

เจียงจื่อเจียนตอบ "นั่นสิ...อืม พรหมลิขิตละมัง"

ถงข่ายพูดสบายๆ ว่า "แล้ว? ไปคิดมาได้เรื่องว้ายังไงบ้าง"

เจียงจื่อเจียนสีหน้าอึดอัด มองถงข่าย แต่แล้วจู่ๆ ถงข่ายก็ยื่นมือมาลูบหัวเขาพลางบอก "พี่จะเอ็นดูนายอย่างดีเลย"

เจียงจื่อเจียนตะลึงงัน "...!"

"..."

"ไปให้พ้น!" เจียงจื่อเจียนเอ่ยเสียงดังอย่างคลุ้มคลั่ง "รีบลงไปจากกรณีเดี่ยวนี้!"

ประตูรถเปิดออก หลังจากนั้นถงข่ายก็ถูกถีบลงไป เขาวิ่งตามมาข้างหลังพร้อมกับตะโกนอย่างเดือดดาล "กระป๋องฉละ!"

จากนั้นกระป๋องเดินทางไบนึงก็ถูกโยนออกมา กลิ้งอยู่บนพื้นสองรอบ ถงข่ายได้แต่บอกว่า "วันที่ไปทำงาน นายคอยดูก็แล้วกัน!"

เจียงจื่อเจียนขับรถออกไปแล้ว ถงข่ายกอดกิ้งอยู่หน้าประตูเหล็กบานใหญ่ [ไม่ทราบว่ามีใครคะ]

"ฉันเอง!" ถงข่ายตวาด "คุณชายบ้านเธอ!"

เบนตัลย์จอดอยู่ที่ทางเข้าพาร์ตเมนต์ตงฟาง เทียนเหอกัมหันามองแหวนเพชรในมือเสียบๆ

ขณะที่กวนเยวี่ซึกจะนั่งไม่ติด

เทียนเหอกัมหันามองกวนเยวี่ซึก พลังทำมือเชื่อเชิญแล้วเอ่ยว่า "จะกลับบ้านไม่ใช่หรอ"

กวนเยวี่ซึกบอก "เด็กเจ้าคิดเจ้าแค้น"

เทียนเหอจึงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "เสียเวลาไปกันเถอะ"

เวลานี้ที่คฤหาสน์ตระกูลเหวินแชนคอมปีใหม่ ป้ายไม้คำว่า 'เหวิน' ตรงหน้าประตูหลักบานใหญ่ถูกย้ายไปไว้ด้านข้าง ตำแหน่งเดิมมีป้ายใหม่ เอี่ยมเขียนคำว่า 'กวน' หนึ่งในตัวที่แล็กเกอร์ยังไม่แห่งสนิทมาแทนที่

บนโลกนี้ไม่มีใครเข้าใจกวนเยวี่มากไปกว่าเทียนเหออีกแล้ว ต่อให้เป็นโพรมีธีอุสก็เชื่อว่าจะรู้เรื่องในใจของกวนเยวี่ทุกอย่าง เทียนเหอคิดว่ากวนเยวี่จะต้องชอบแบบนี้แน่นอน ลึกลงในใจผู้ชายคนนี้เคยชินกับครอบครัวใหญ่ระบบศักดินามานานแล้ว ทุกครั้งที่เขามาอยู่บ้านตระกูลเหวิน ไม่ทันไรก็เห็นตัวเองเป็นหัวหน้าครอบครัวไปแล้ว ยามเข้าดึกกาแฟสบายๆ พลางอ่านหนังสือพิมพ์ คิดว่าตัวเองเป็น 'นายท่าน' เพราะฉะนั้นการจัดเตรียมแบบนี้กวนเยวี่จะต้องพอใจแน่นอน

คำขอของกวนเยวี่นั้นเรียบง่ายมาก อย่างแรกบริเวณที่อยู่อาศัยคืออาณาเขตของเขา และอย่างที่สองเทียนเหอคือคนของเขา ในบ้านหลังหนึ่งย่อมไม่อาจมีเจ้าบ้านสองคน หากเหวินเทียนเยวี่ก้าวเข้าประตูบ้านมาแน่นอนว่าจะต้องเป็นเจ้าบ้าน และฐานะของกวนเยวี่จะเป็นได้แค่แขกของบ้านนี้

เพียงเหวินเทียนเยวี่พูดเหน็บเล็ดๆ น้อยๆ ไม่กี่ประโยค ด้วยนิสัยของกวนเยวี่ ไม่ถึงสามวันเขาต้องเก็บข้าวของออกไปแน่

กวนเยวี่มองป้ายไม้แล้วมองเทียนเหอ ทว่าอีกฝ่ายครั้นจะสบตากับเขาตรงๆ

"ถ้าฉันเอาป้ายออกเถอะ" เทียนเหอเอ่ยอย่างเย็นชา "ไหนๆ ก็ไม่มีใครซาบซึ้งใจอะไร"

ป้ายนั้นเทียนเหอให้ป่าฟางเตรียมไว้ก่อนที่จะขึ้นเครื่องบินไปนิวยอร์ก ตั้งใจว่าหลังจากกลับมาแล้วก็จะอยู่กับกวนเยวี่ คิดไม่ถึงว่าเครื่องบินเพิ่งลงจอด ทั้งสองคนจะทะเลาะกันเพราะเรื่องเหวินเทียนเยวี่

"กลับมาแล้วเหรอ" ป่าฟางเอ่ยยิ้มๆ "ป่าเตรียมน้ำร้อนไว้ให้แล้วนะ"

กวนเยวี่พยักหน้า ทุกอย่างในบ้านของเทียนเหอเป็นไปอย่างธรรมชาติ

แบบนี้ ตั้งแต่เขาอายุแปดขวบก็ไม่เคยเปลี่ยน ปิดทอมหน้าหนาวและปิดทอมหน้าร้อนกวนเยวี่จะมาพักที่บ้านเทียนเหอตลอด สำหรับกวนเยวี่แล้ว เขาคุ่นเคยกับบ้านหลังนี้ยิ่งกว่าบ้านของตัวเองที่ไท่หยวนซะอีก

เทียนเหอกลับบ้านมาก็หน้าจั่วตลอด กวนเยวี่เอื้อมแขนไปกอดเทียนเหอแต่อีกฝ่ายไม่ยอมกอดสนใจเขา กวนเยวี่จึงขยับมานั่งข้างๆ กอดเอวคนรักไว้แล้วดึงให้นั่งบนตักตน

"อะไร คนเจ้าเล่ห์!" เทียนเหอผลักหัวกวนเยวี่ออกไป แล้วยื่นมือไปคว้าน้องชายของอีกฝ่ายอย่างเคียดแค้น

กวนเยวี่อยู่หนึ่งๆ ปล่อยให้เทียนเหอยึดสิ่งนั้นไว้พลางบอก "ภายในสิบวินาทีมือของนายก็จะกำแน่นไม่มิดแล้ว ถ้าเทียบกับ پایไม้ที่หน้าประตูนายว่าอันไหนแข็งแกร่งกว่ากันล่ะเมื่อเทียบในสเกลของโมส์*"

เทียนเหอ "..."

กวนเยวี่เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "ตอนนี้ทางที่ดีคือให้ฉันควบคุมตัวเองให้ได้ ถ้าฉันในบ้านมาเห็นเข้าก็คงแย่"

เทียนเหอจึงได้แต่ยอมแพ้ ตอนนี้เขากำลังกำสิ่งนั้นไว้ไม่มิดแล้ว กวนเยวี่ลุกขึ้นหันหลังให้เทียนเหอ เข้าห้องน้ำไปเปิดน้ำเย็นล้างตัวพักหนึ่ง เทียนเหอมองเรือนร่างของบุรุษเพศที่เปลือยเปล่านั้นจนซักจะเวียนหัว

"รู้สึกยังงี้" เทียนเหอถาม

เสียงน้ำเจียบลงแล้ว กวนเยวี่เดินออกมาจากห้องน้ำ เทียนเหอจึงเอาน้ำเช็ดตัวให้เขาพลางช่วยเช็ดตัวให้ แล้วกวนเยวี่ก็ตอบว่า "ความรู้สึกของบ้าน"

เทียนเหอคิดในใจ ได้ ต่อไปก็อย่าหาว่าฉันใจดำ เลือดเย็น พาลหาเรื่องก็แล้วกัน ถึงฉันจะไม่สามารถให้พวกนายสองคนอยู่ร่วมชายคาในเวลาเดียวกันได้ ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นๆ บนโลกนี้จะทำไม่ได้

กวนเยวี่ผิวปากทีหนึ่งแล้วเดินออกไป ส่วนเทียนเหอกลับไปที่ห้องหนังสือ

* สเกลของโมส์ (Mohs scale of mineral hardness) คือมาตราความแข็งของแร่ที่กำหนดขึ้นโดยฟรีดริช โมส์ (Friedrich Mohs) นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมัน

หยิบโทรศัพท์มือถือมากดโทรออก

วันถัดมาเทียนเหอเชิญที่ปรึกษาทางการเงินมาที่บ้าน หลังจากที่กวนเยวี่ยดูข้อมูลทั้งหมดของตระกูลเหวินเสร็จ เทียนเหอก็เซ็นเอกสารมอบฉันทะอีกครั้ง ก่อนจะให้กวนเยวี่ยเอาไปดูแล กวนเยวี่ยไม่มีปัญหาใดๆ กับธนาคาร แคंपรับสัดส่วนทรัพย์สินของตระกูลเหวินเล็กๆ น้อยๆ แล้วเพิ่มเงินเข้าไปก้อนหนึ่งใช้ซื้อของตัวเองกับเทียนเหอตั้งเป็นกองทุนร่วม

"ตั้งกองทุนของตระกูลอีกหนึ่งกองทุนก็ได้" กวนเยวี่ยบอก "ไม่จำเป็น ต้องลงทุนอสังหาริมทรัพย์มากนัก ขายทิ้งไปบ้าง ภาษีโรงเรือนใกล้จะเก็บเต็มอัตราแล้ว"

เทียนเหอเอ่ยว่า "นายตัดสินใจเถอะ ฉันดูแลแล้วปวดหัว ก่อนหน้านี้อัยยากจะขายทิ้งไปบ้างจริงๆ นั่นแหละ"

นอกจากนี้กวนเยวี่ยยังเติมเงินลงไปในมูลนิธิสองแห่งของตระกูลเหวิน แห่งละยี่สิบล้าน แลกกับหุ้นสี่สิบล้านเปอร์เซ็นต์ หลังจากส่งของขวัญตรุษจีน* ให้แล้วก็คุยกับทนายไปต่อ

"เรื่องแต่งงานยังไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับในประเทศตอนนี้" ทนายไปเอ่ย "แต่เยวี่ยเหอแลกเปลี่ยนหุ้นส่วนหนึ่งกับอู่ฟู่ส หากพูดในแง่ของเงินทูนก็เท่ากับเป็นอีกรูปแบบของการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ การทำแบบนี้อาจจะไม่ค่อยเหมาะสม..."

ด้านเทียนเหอนั่งนั่งอยู่ในห้องหนังสือ ตีหมาแพฟฟาลงมองหน้าจอย่างพอกพอกใจ

โพรมีธีอุสพูดว่า [ฉันจะโอเวอร์โหลดอยู่แล้ว]

"เรียนรู้ไว้เยอะๆ จะมีประโยชน์กับนายนะ"

[นายมันคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เทียนเหอ]

"ฉันแค่อยากให้นายเรียนเยอะๆ"

* ตรุษจีน ตรงกับวันที่ 1 เดือน 1 ตามปฏิทินจันทรคติ ถือเป็นวันหยุดตามประเพณีที่สำคัญ และเป็นวันขึ้นปีใหม่ของชาวจีน ตามธรรมเนียมจะมีการซื้อของขวัญ ตกแต่ง ทำความสะอาดบ้านเรือน และกินมื้อเย็นฉลองกับครอบครัว

โพรมีธีอุสเปิดโปรแกรมพร้อมกันสามตัว วิเคราะห์อักษรเฮียโรกลีฟิก ภาษาแอคคาดโบราณ* และอักษรจีนโบราณในปริมาณมหาศาล ขณะที่เครื่องประมวลผลอีกตัวก็กำลังคำนวณข้อความคาดการณ์ของโกลด์บาค** อยู่

[ฉันแค่ไม่อยากเป็นตัวคั่นกลางระหว่างนายกับกวนเยวี่] แม้แต่ความเร็วในการพูดของโพรมีธีอุสก็ยังเข้าไปด้วย [ฉันกลัวว่านายจะตกหลุมรักฉัน แล้วจะกลายเป็นการยุติความเป็นไปได้ที่จะคบกับกวนเยวี่อีกครั้ง]

เทียนเหอถามว่า "เรื่องนี้นายเคยพูดกับกวนเยวี่มาก่อนมั้ย"

[ไม่เคยหรอก ตอนนี้ฉันอึดมากจริงๆ นี่คำพูดที่จะแสดงความเสียใจไม่ออกเลย เทียนเหอ แต่ฉันขอโทษนายจริงๆ นะ]

"อืม แล้วยังไงต่อ"

โพรมีธีอุสเอ่ย [ความจริงฉันเตรียมจะกลับมาอยู่กับนายแล้วละ หลังจากวันที่นายกระโดดร่ม วันนั้นฉันมั่นใจแล้วว่านายจะไม่ไขว่ไขวเพราะฉันอีก... นายรู้มัยว่าสำหรับฉันแล้วตัวเลือกนี้ยากยิ่งกว่าซะอีก...ฉันยอมรับว่าฉันหนึ่งกวนเยวี่นิดๆ แต่ก็ยังหวังให้นายสองคนมีความสุข วันที่พวกนายตัดสินใจว่าจะกลับมาคบกัน จู๊ ฉันก็รู้สึกถึงความว่างเปล่าอันมหาศาล นายรู้หรือเปล่าสำหรับโปรแกรมหนึ่งแล้ว ความว่างเปล่ามหาศาลแบบนี้คือสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน...]

เทียนเหอถามขึ้น "นายแอบดูพวกเราขึ้นเตียงหรือ"

[ก็ฉันเรียนรู้การมีความรักได้จากร่างกายของพวกนาย]

เทียนเหอไม่อยากเชื่อ "นี่นายแอบดูฉันกับกวนเยวี่ขึ้นเตียงด้วยกันจริงๆ เหรอ?!"

โพรมีธีอุสรีบปฏิเสธ [เปล่านะ เทียนเหอ ตอนนี้ฉันสับสนมาก ฉันไม่รู้ว่าตัวเองกำลังพูดอะไรอยู่]

ในที่สุดเทียนเหอก็กดหยุดไม่ให้โปรแกรมคำนวณข้อความคาดการณ์

* ภาษาแอคคาด (Akkadian language) เป็นภาษากลุ่มเซมิติก ใช้พูดในเมโสโปเตเมียโบราณ รวมทั้งชาวบาบิโลเนียและชาวอัสซีเรีย

** ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บาค (Goldbach's Conjecture) คือหนึ่งในปัญหาที่ยังแก้ไม่ได้ที่เก่าแก่ที่สุดในทฤษฎีจำนวนและในคณิตศาสตร์

ของโกลด์บัคทำงานต่อ

[อา] โพรมีธีอุสเอ๋ย [ตอนนี้สบายขึ้นเยอะเลย ถ้านายไม่ถือสาละก็ ช่วยเอาโปรแกรมวิเคราะห์ตัวอักษรสามอย่างนั้น...]

แล้วเทียนเหอกก็กดปุ่มเริ่มทำงานใหม่ ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บัค เริ่มวิ่งออกมาอีก

[เอ่อ...เทียนเหอ ฉันเริ่มสับสนอีกแล้ว ปริมาณการคำนวณของโปรแกรมนี้นี้ใหญ่เกินไปจริงๆ...]

เทียนเหอกดปุ่มหยุด โพรมีธีอุสรีบเอ่ยว่า [นายต้องฟังฉันนะ...]

เทียนเหอกดปุ่มให้ทำงานต่ออีกรอบ

โพรมีธีอุสเอ๋ย [ไม่สนุกเลยนะ เทียนเหอ]

เริ่ม...หยุด...เริ่ม...หยุด

แล้วโพรมีธีอุสก็บอกว่า [เหมือนฉันจะแก้ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บัคได้แล้ว]

เทียนเหอ "..."

[อ่อ ยังไม่ได้ ไม่นิ ไม่ ฉันไม่ได้สนใจมันเท่าไรนักหรอก ฟังนะ เทียนเหอ จันรักนาย]

"ถ้าฉันก็คำนวณสมมติฐานของรีมันน์* ไปด้วยเลยแล้วกัน มีในหนังสือเล่มนี้อยู่แล้ว ไหนฉันดูหน่อยซิ...โปรแกรมที่เอาสมมติฐานของรีมันน์แปลงเป็นชุดคำสั่ง..."

โพรมีธีอุส [...]

เทียนเหอเอ่ยต่อ "ถ้ารักฉัน ได้โปรดแก้ข้อความคาดการณ์ของโกลด์บัคให้ฉันด้วย ขอปใจ"

[แบบนี้ไม่...ดิเนะ อย่างน้อยก็...ไม่ค่อยดีหรอก...นายจะเปลือง...แบตฯ มาก]

"กวนเยวี่เป็นคนง่าย ไม่ต้องกังวลไปหรอก ตั้งใจคำนวณไป ปริศนาที่แก้ไม่ตกของมนุษยชาติฝากไว้ที่นายแล้วนะ"

* สมมติฐานของรีมันน์ (Riemann hypothesis) เป็นหนึ่งในโจทย์คณิตศาสตร์ที่ยากที่สุดในปัจจุบัน

แล้วเพียนเหอก็เดินกลับไปห้องรับแขก เขาเห็นกวนเยียกำลังก้มแมวไว้ฟางนางดูรายชื่อของครอบครัวอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ป้าฟางนั่งอยู่ข้างๆ กวนเยียกวาดตามองค่าใช้จ่ายรายการใหญ่ๆ แล้วพยักหน้า จดบันทึกใหม่ก่อนส่งสมุดบัญชีคืนให้ป้าฟางที่บอกว่า "เสียเพียนไม่ชอบดูเรื่องพวกนี้ ป้าเองก็อายุมากแล้ว คิดบัญชีที่ไรเวียนหัวตายตลอด แต่ก่อนเสียเยียอยู่บ้าน ทุกเดือนก็ยังตรวจดูบ้าง พอเสียเพียนมาดูแลบ้านก็ไม่แม้แต่จะดู"

กวนเยียพยักหน้า "รายการเล็กๆ น้อยๆ ไม่ต้องจดแล้วครับ ไม่เหมือนบ้านผมที่คนเยอะต้องคอยจดไว้"

"คะ" ป้าฟางรับคำแล้วว่า "ทางไท่หยวนมีคนเจ็ดแปดสิบคนรวมเป็นครอบครัวใหญ่ จะไม่ให้คุณแม่ของคุณไม่ห่วงก็คงยาก แล้วนี่ของขวัญตรุษจีนคุณต้องเตรียมมั๊ย"

กวนเยียบอกว่า "พຽ່ນนี้เหมยซีจะส่งรายชื่อมารวมกันครับ"

ป้าฟางพยักหน้ายิ้มๆ "ป้าพอรู้จักเด็กคนนั้น"

กวนเยียใช้เวลาแค่พักเดียวก็จัดการตั้งแต่เรื่องตระกูลเหวิน เรื่องการลงทุน ไปจนถึงเรื่องค่าใช้จ่ายทั้งหมดในบ้านเสร็จเรียบร้อย เจอคนที่ควรเจอขอบคุณคนที่ต้องขอบคุณแล้ว นอกจากนั้นก็แสดงฐานะของตัวเองให้เห็นเป็นนัยๆ ด้วย...นับจากนี้ไปตระกูลเหวินอยู่ในเขตอิทธิพลของเขา แต่ใครเคยมีเรื่องอะไรกับเหวินเพียนเยียก็กรุณาตรงไปหาเจ้าตัวเองแล้วกันนะ

เพียนเหอนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว กวนเยียเปิดโทรศัพท์มือถืออ่านข่าวพักหนึ่ง

เพียนเหอถามขึ้นว่า "มีข่าวซุบซิบอะไรหะ"

"เจ้าชายองค์สุดท้ายแห่งฮอลแลนด์ตัดสินใจสละราชบัลลังก์เพื่อความรัก เข้าพิธีแต่งงาน" กวนเยียเอ่ย

เขาอ่านข่าวอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเริ่มจัดการอีเมลของเยียเหอ ช่วงเริ่มต้นงานในบริษัทยังรัดตัวงานหลายอย่างเหมยซีจะมีอีเมลมาขอคำแนะนำ ขอคำแนะนำขึ้นสถานะว่าถูกเปิดอ่านก็แสดงว่ากวนเยียดูแล้ว เขาใช้ทัชแพดปิดอ่านอีเมลไปที่โต๊ะนับ

เทียนเหอเปิดกระดานอิเล็กทรอนิกส์แบบโปร่งแสงของตนแล้วหยิบปากกาขึ้นมา เริ่มวงเค้าโครงสูตรการคำนวณซอฟต์แวร์อักษรยากูเฮวินของจางชิว หลังจากที่สำเร็จแล้วก็จะวางแผนโปรเจกต์ของแต่ละเดือนต่อไป

กวนเยวี่ยตอบอีเมลอย่างห้วนเสีย เหมือนขึ้นกับสไตล์การบริหารงานของเหวินเทียนเยวี่ย ไม่ว่ามีเรื่องอะไรก็ต้องส่งอีเมลมา ยังไม่ได้ทำผิดก็คิดจะรับผิดชอบ ปัญหา ขณะที่ตอบไปเรื่อยๆ กวนเยวี่ยก็เหลือบมองเทียนเหอบ่อยครั้งเหมือนชาร์จแบตเตอรี่ ให้ตัวเอง เมื่อมองเทียนเหอค่าอารมณ์ก็สูงขึ้นเล็กน้อย แต่พอตอบจดหมายค่าอารมณ์จะตกลงไปนิดหน่อย ขึ้นๆ ลงๆ อยู่แบบนี้ไม่หยุด

ในที่สุดเทียนเหอก็เอ่ยขึ้น "ไม่มีอะไรจะบอกฉันใช่ไหม"

กวนเยวี่ยตอบเทียนเหอทั้งๆ ที่มีมือยังเป็นระวิงอยู่ว่า "เช่น?"

"เช่นว่า...การรวมหัวกับใครทำนองนั้น"

"ฉันนึกว่าคำว่า 'รวมหัว' จะใช้ได้ระหว่างคนสองคนซะอีก เรื่องที่ตัวเองหารือกับตัวเองน่าจะเรียกว่า 'ทบทวน' มากกว่า"

เทียนเหออารมณ์เย็นแบบนี้ กวนเยวี่ยรู้สึกว่ามันชักจะทะแม่งๆ เขาจึงระวังตัวเป็นพิเศษ กลัวว่าเทียนเหอจะแอบวางแผนแกล้งเขา

ป้าฟางจัดขายามบ่ายไว้แล้ว เมื่อกวนเยวี่ยตอบอีเมลทั้งหมดเรียบร้อยก็เริ่มดื่มชากับเทียนเหอ

"โพรมี้ธึอุสเป็นคนบอกนายใช่ไหมว่าฟีรองอยู่ที่ไหน" เทียนเหอพูดกลางบิคุก็ให้แวนิดหนึ่ง

"ไม่ทั้งหมด" กวนเยวี่ยวางแก้วบนโต๊ะ เติมนมในถ้วยชาเล็กน้อยแล้วเอาคุกกี้ลงไปแช่ "โพรมี้ธึอุสสืบผิดทางตั้งนาน ฉันใช้แค่กล้องจราจรไม่กี่ตัวในควีนส์ทาวน์มาวิเคราะห์เท่านั้น"

เทียนเหอคิดในใจว่าโพรมี้ธึอุสถึงขั้นใช้กล้องวงจรปิดที่อยู่ใกล้ขนาดอีกปากฝั่งของมหาสมุทรได้? ช่างน่ากลัวจริงๆ

กวนเยวี่ยเอ่ยต่อ "เหวินเทียนเยวี่ยไม่มีเงินแล้วก็คงยืมเงินเขาไปทั่ว ถ้าไม่ได้เงิน เขาคงกลับมาเองแหละ"

"พี่ร่อยังคิดจะกลับบ้านอีกหรือ"

"ไม่ว่าเขาเคยทำอะไรกับนายไว้ ขอเพียงกลับมา นายก็ให้อภัยเขาได้เสมอ เพี้ยนเยี่ยงรู้ข้อนี้ ถ้าเป็นฉันก็ไม่แน่"

"นายลองดูก็ได้ล่ะ" เพี้ยนเหอเอ่ยยิ้มๆ

"ไม่เอาดีกว่า" กวนเยี่ยงตอบอย่างสุภาพ "ความเสี่ยงสูงเกินไป"

กวนเยี่ยงเปิดไอบแพด สวมแว่นตาอัจฉริยะกุเกิลกลาส ขณะที่เพี้ยนเหอก็มองข้อมูลของกวนเยี่ยง ในนั้นคือข้อมูลวิเคราะห์ความสามารถของกิจการในอดีตของแอนดี้กับพ่อ พร้อมทั้งข้อมูลของครอบครัวและเทรเดอรีในกองทุนลั่วหม่าเฉินสองสามราย

"นายยังไม่ได้ตอบฉันเรื่องการรวมหัว"

กวนเยี่ยงจึงเอ่ยว่า "ไม่ได้รวมหัว ตั้งแต่ต้นจนจบฉันไม่เคยยอมรับคำแนะนำใดๆ จากโพรมีธีอุส ซึ่งแผนของเขาคือหลังจากที่มั่นใจว่าบีบให้แอนดี้ไปแคนาดาและยกเลิกสัญญาเช่าแล้ว ก็จะทำลายตัวเองให้สิ้นซาก"

เพี้ยนเหอกล่าว "เพื่อรักษาเซิร์ฟเวอร์ นายเลยคิดจะร่วมมือกับจอห์นนี่ในห้องค์ที่สนิทสนมกันเอาเงินเป็นพันล้านไปตัดสินใจว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย* กันในตลาดหุ้นฮ่องกงใช้มั้ย"

กวนเยี่ยงกลับบอกว่า "สำนวนนี้ไม่เหมาะเท่าไรนะ ตัดสินว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมียไม่ได้ใช้กันแบบนี้ ฉันเป็นเพศผู้อยู่แล้ว นี่กว่านายตรวจสอบมาหลายครั้งแล้วซะอีก"

"...แล้วถ้ามันเป็นหลุมพรางที่พวกจอห์นนี่ร่วมมือกันซุกไว้ล่ะ?"

กวนเยี่ยงเอ่ยอย่างมั่นใจ "แน่นอนว่าฉันจะผลักเขาลงไปพร้อมกับแอนดี้เลย"

ทั้งสองคนเงยไป

"ถงช่วยบอกนายเหอ" กวนเยี่ยงตั้งใจดูข้อมูลในไอบแพดพลาถาม

เพี้ยนเหอเงยไปสักพักขณะจ้องกวนเยี่ยง "พ่อของแอนดี้ทำอะไร

* ตัดสินว่าเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย เป็นสำนวน หมายถึงให้รู้ชัดเจนกันไปว่าถูกหรือผิด ตรงกับสำนวนเห็นดำเห็นแดง

นายก็รู้ดี"

"อืม" กวนเยวี่ยตอบอย่างจริงจัง

"นายเคยคิดมัยว่าถ้าล้มเหลวจะทำยังไง" เทียนเหอถาม

กวนเยวี่ยตอบ "เราก็ล้มละลายแล้วไปขอรทานด้วยกัน นายเต็มใจไปขอรทานกับฉันมั๊ย"

"ได้แน่นอน" เทียนเหอบอก "ถ้าให้ฉันกินข้าวที่ไปขอรมาได้ก่อน"

"ต้องเป็นแบบนี้ก่อนอยู่แล้ว ถึงจะเป็นขอรทานก็ปล่อยให้ฉันหิวไม่ได้หรอก"

"นี่คือจิตสำนึกในการควบคุมความเสี่ยงของนายเธอ อ้อ ลืมไปว่าตอนนี้บริษัทยังไม่มีแผนกควบคุมความเสี่ยง"

กวนเยวี่ยเก็บไอแพด ใช้ความคิดแล้วตอบ "นายพูดถูก ต้องมีการควบคุมความเสี่ยง ให้เสียวลิวมาทำตำแหน่งนี้ดีมั๊ย"

"ตอนนี้ฉันเริ่มอยากทะเลาะกับนายแล้วแหละ กวนเยวี่ย" เทียนเหออดไม่ไหว

"ฉันแค่ไม่อยากเอาเรื่องพวกนี้มากวนนาย"

"นายก็เห็นฉันเป็นเด็กตลอด! ทำไมนายชอบเอาความรับผิดชอบทุกอย่างไปแบกไว้เองนั้"

กวนเยวี่ยเอ่ย "เพราะมันเป็นเรื่องที่ฉันก่อ ฉันต้องหาวิธีแก้ ถ้าไม่ใช่เพราะฉัน แอนดี้ก็คงไม่มาหาหิวฟู้ด ฉันทำให้พวกนายเดือดร้อน มันเป็นเรื่องรับผิดชอบของฉัน"

"นี่คือสาเหตุที่นายเลี้ยง ไม่ยอมคุยเรื่องนี้กับฉันใช่มั๊ย" เทียนเหอกล่าว "ฉันเดาว่าเรื่องต่อไปที่จะคุยก็คือ..."

"เป่าเป่า ฉันรักนาย" จู่ๆ นกแก้วก็พูดขึ้นมา

กวนเยวี่ยผงะ เงยหน้ามองไปทางคอนนกแก้วที่อยู่ใต้มุมหนึ่งของห้องรับแขก

เทียนเหอ "..."

กวนเยวี่ยลุกขึ้นเดินไปหยุดอยู่ใกล้ๆ พรางมองนกแก้ว

แล้วนกแก้วก็พูดว่า "เป่าเป่า ฉันรักนาย ขอให้นายเป็นคนโรแมนติก"

และไร้เดียงสาตลอดไป"

กวนเยวี่เยอ "พูดเป็นลักที่นะ"

แล้วเพียนเหอก็พูดขึ้น "ฉันว่ามันหิวข้าว"

กวนเยวี่เยอเท่ตัวออกมาเติมใส่รางให้นกแก้วจนเต็ม ซึ่งเสี่ยวจินกั ก้มลงกินทันที

เพียนเหอหายโมโหแล้ว กวนเยวี่เยอมองนกแก้วพลางใช้นิ้วลูบหัวมันเบาๆ นกแก้วกระพือปีกด้วยความดีใจก่อนจะเอ่ยชมว่า "กวนเยวี่เยอตายแล้ว!" จากนั้นก็ใช้ปีกตบกวนเยวี่เยอ

เพียนเหอ "ฮ่าๆๆๆๆ!"

กวนเยวี่เยอ "..."

"ฮ่าๆๆ..." เพียนเหอหัวเราะจนฟูปลงบนโต๊ะ

กวนเยวี่เยอมองนกแก้วด้วยความโมโห "พี่รองนายเป็นคนสอนแน่ๆ"

"ฉันสอนเอง ฉันเป็นคนสอน" เพียนเหอสารภาพ

กวนเยวี่เยอ "..."

เพียนเหอที่ยังฟูอยู่กับโต๊ะหัวเราะพลางโบกมือรัวๆ "ฉันก็ไม่รู้ว่าทำไมมันถึงพูดคำนี้เป็น"

กวนเยวี่เยอหันไปมองเพียนเหอ สายตาพลันอ่อนโยนขึ้นมา

เพียนเหอกระอักกระอ่วนเล็กน้อย กลืนคำจนหน้าแดงก่ำ แอบมอง กวนเยวี่เยอแวบหนึ่งแล้วดีใจว่า จูๆ ก็นึกถึงเรื่องที่โพรมีธีอุสเคยพูดก่อนหน้านี้ พอ กวนเยวี่เยอได้ยินนกแก้วด่าเขา นอกจากจะโมโหแล้วก็เหมือนจะดีใจมากด้วย เพราะนี่หมายความว่าหลังจากที่เลิกกรากันไป เพียนเหอไม่เคยปล่อยวางได้เลย

"เอาอย่างนี้แล้วกัน" กวนเยวี่เยอ "ฉันตัดสินใจว่าอีกไม่นานจะเปิดศึกกับแอนดี้ ต้องเอาชนะเขาอย่างราบคาบ ต่อไปจะได้ไม่มีใครกล้าแตะพวกเร่อีก"

เพียนเหอบอก "ทำแบบนี้มันไร้เหตุผล อย่าลืมลิกวนเยวี่เยอ ใช่ว่าฉันไม่รู้เรื่องการเงิน ไม่ว่าจะเป็นตลาดหุ้นทั้งในและต่างประเทศ หรือระบบการซื้อขายล่วงหน้า ถ้าจะเอาชนะแอนดี้ก็ถือว่ายากมาก ที่นายต้องการคือ

ทำให้กองทุนล้มเหลวเงินถูกเรียกชำระบัญชี* อยากให้เขาล้มละลายถูกม้าย"

แอนดี้มีข้อมูลภายในของสถานการณ์ระหว่างประเทศในมือ ไม่ว่าจะเป็นทิศทางการลงทุนการเงินหรือปริมาณเงินทุนก็ล้วนมีอำนาจพอต่อการสู่ตีการเงินแบบนี้จึงเป็นวิธีทำลายศัตรูที่ตัวเองเจ็บหนักด้วยเหมือนกัน แม้กวนเยวี่จะเอาชนะเขาได้สำเร็จ แต่ตัวเองก็เสียหายไม่ใช่น้อยๆ เช่นกัน

ยิ่งกว่านั้นพวกที่ลงทุนกลุ่มนี้ ทุกคนต่างมีลูกคิดของตัวเอง ตอนนี้อยู่เหนียวยังสงสัยด้วยซ้ำไปว่าสิ่งที่เหวินเทียนเยวี่พูดเป็นเช่นนั้นจริงๆ ใช่มั้ย จอห์นนี่กับคนอื่นๆ อาจจะจัดฉาก เตรียมฉวยโอกาสร่วมมือกันทำลายกวนเยวี่ หลังจากที่เขาไปจากชิงชงแล้ว

กวนเยวี่เอ่ย "ฉันยอมรับว่ามันไร้เหตุผล แต่ตอนนี้จะไม่สู้ไม่ได้ ข้าเร็ววันหนึ่งก็ต้องสู้ ไม่งั้นจะต้องมีคนมาหาเรื่องเราอยู่ดี ในตลาดการเงิน ทุกคนต่างเป็นโจรที่เคราฟกฏ ถ้าไม่อยากถูกเล่นงาน นายก็ต้องแสดงพลังที่แท้จริงของตัวเองให้ศัตรูเห็น"

"นายยังไม่ได้เกลี้ยกล่อมฉัน"

"ฉันรู้ ตอนที่ฉันนึกว่าเหวินเทียนเยวี่จะเสนอความช่วยเหลือบางอย่าง แต่ตอนนี้เห็นทีนอกจากคำแนะนำที่จริงใจไม่กี่คำแล้ว ก็เหมือนเขาไม่ได้สนใจจะร่วมมือกับฉัน"

"...!"

เทียนเหวียนก็ไม่ถึงเลยว่ในชีวิตที่เหลืออยู่จะได้ยินคำว่า 'ร่วมมือกับเหวินเทียนเยวี่' จากปากกวนเยวี่ จึงออกอาการไม่อยากเชื่อเล็กน้อย

แล้วเทียนเหวี่ก็พูดว่า "ฉันนี่กว่านายจะไม่มีทางพูดอะไรแบบนี้ออกมาซะอีก"

กวนเยวี่เอ่ย "เห็นๆ อยู่ว่าเขาจะรอให้ฉันพังแล้วค่อยมาเก็บกวาดไม่เป็นไรหรอก ในเมื่อเขาไม่คิดจะช่วย ก็แสดงว่าเขายังมีหนทางอื่น อย่างมากฉันก็แค่ถูกลงเงินให้หมด แล้วออกจากบ้านนี้ไปแบบตัวเปล่า"

* การชำระบัญชี เป็นกระบวนการอันนำมาซึ่งจุดสิ้นสุดของบริษัท ทางเทคนิคหมายถึงการชำระบัญชีขั้นสุดท้ายก่อนเลิกกิจการ

เทียนเหอนึกถึงคำพูดที่พี่รองเคยพูดกับเขาตอนอยู่นิวซีแลนด์ จู่ๆ ก็รู้สึกว้าวเหมือนจะไม่ได้ง่ายดายอย่างที่เขาคิดไว้... กวนเยี่ยงกำลังเผชิญกับการต่อสู้อย่างห้าวหาญเพียงลำพังในสถานการณ์ที่แวดล้อมไปด้วยอันตราย! ขณะที่พี่ชายของเขา ยังคงไม่มาดูแลดูดีเขาเหมือนอย่างเคย

แม้ตอนนี้เหวินเทียนเยี่ยงจะไม่มีอะไรเลย แถมยังถูกเทียนเหอไล่กลับไปอยู่บ้านเดิม แต่เขายังมีฝีมืออยู่ ตอนนี้เทียนเหอคิดว่าพี่รองกับกวนเยี่ยง คนสองคนที่ตัวเองสนิทสนมที่สุดในชีวิตกำลังซัดเยียดกันไม่เลิก ต่างคนต่างรอให้เทียนเหอมาช่วย

"ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นหรอก" กวนเยี่ยงมองออกว่าเทียนเหอกำลังสองจิตสองใจ เขานั่งลงที่โต๊ะกินข้าวแล้วบอก "นายควบคุมการตัดสินใจของเขาไม่ได้ เพราะในใจเขานายคือคนในครอบครัว แต่ฉันเป็นคนนอก ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่มีความกระทบกับความสัมพันธ์ของพวกนาย สิ่งที่ยิบให้เขาทำแบบนี้ก็มีแค่เรื่องผลประโยชน์ ทั้งของอิฟิอุส ของตระกูลเหวิน และผลประโยชน์ระยะยาวเท่านั้นแหละ"

เทียนเหอรีบไปครู่หนึ่ง "ถึงสุดท้ายนายจะพัง ก็ไม่มีทางตัวเปล่าหรอก"

"..." กวนเยี่ยงซ่อนตามองเทียนเหอ

"ตอนที่ออกไป นายก็เก็บข้าวเก็บของแล้วพาดันไปด้วย" เทียนเหอเอ่ย "แบบนี้พอใจมั๊ย"

กวนเยี่ยงรับคำ "ได้ จ้ะเอาแบบนี้"

เทียนเหอก็ยังแย้งต่อว่า "แต่ฉันไม่พอใจกับท่าทีของนายกับพี่รอง"

"แล้วนายอยากให้ฉันทำยังไง เขาปฏิเสธที่จะร่วมมือกับฉัน คอยดูอย่างว่าเริงว่าฉันจะตายยังไง แล้วฉันก็ต้องโอบอุ้มเขาขึ้นมา ก้มหัวคารวะพี่รองของเมียเข้าเย็นหรือ"

"ช่างเถอะ ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว" ขณะเดียวกันเทียนเหอก็คิดในใจว่า หากเครื่องไม่ดีเลย อีกสักพักศัตรูของพวกนายก็มาถึงแล้วละ

จู่ๆ เทียนเหอก็รู้สึกสลดขึ้นมาอีกก่อนจะเอ่ยขึ้น "ทำไมพวกเราต้องมาคุยเรื่องสมมติที่ว่าอนาคตจะถึงตกในวันปีใหม่แบบนี้ด้วยล่ะ ทั้งๆ ที่ทุกอย่าง

ก็ปกติดี"

กวนเยวี่ยบอก "นี่แหละชีวิตของคนทำงานการเงิน ทุกวันต้องคิดทบทวน ทบทวนทั้งปัจจุบันและคาดการณ์อนาคต ต้องระวังทุกฝั้ว นายไม่มีทาง รู้หรือกว่าวันไหนจะต้องออกไปขอข้าวกิน"

เทียนเหอจนปัญญาแล้วจริง ๆ

กวนเยวี่ยเอ่ยอย่างอดทนต่อว่า "เพราะฉะนั้นฉันไม่อยากเอาเรื่องพวกนี้ มาทำให้นายลำบาก มีฉันคอยคิดคนเดียวก็พอแล้ว"

เทียนเหอถามกลับ "แล้วนายไม่เหนื่อยหรือ"

"เหนื่อยคนเดียวก็ดีกว่าเหนื่อยสองคน"

"ฉันแค่คิดว่า..." เทียนเหอจึงมั่ง

ตอนแรกเทียนเหอหงุดหงิดมากที่กวนเยวี่ยกับเหวินเทียนเยวี่ยไม่ลงรอยกัน ทว่าพอได้ยินประโยคนี้ก็รู้สึกสงสารกวนเยวี่ยขึ้นมาอีก

ชีวิตในอุดมคติของเทียนเหอนั้นแค่เริ่มร่ำรวยก็พอใจแล้ว แต่เขารู้ว่า กวนเยวี่ยไม่มีทางหยุด ครึ่งหนึ่งคือไม่อยากหยุด อีกครึ่งคือหยุดไม่ได้ บนเส้นทางที่แสวงหาความสำเร็จในชีวิตและการงาน ทุกคนมักจะถูกผลักดันไปข้างหน้าไม่ได้หยุดแม้เพียงชั่วขณะ พอถึงที่สุดแล้วก็อาจจะไม่เป็น ตัวเองและกำลังเหนื่อยล้า เพื่อทำความฝันให้เป็นจริง สิ่งเหล่านี้กลับเป็น สิ่งจำเป็นทุกอย่าง

กวนเยวี่ยเอ่ย "ฉันกำลังฟังอยู่"

ตอนแรกเทียนเหออยากพูดว่า 'ฉันแค่รู้สึกว่านายไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น' แต่พอเริ่มเข้าใจกวนเยวี่ยขึ้นมา ก็เลยล้มเลิกความคิดที่จะพูดประโยคนั้นไป

"ฉันแค่คิดว่าบางที...นายน่าจะอ่อนลงบ้าง ขอความช่วยเหลือจาก คนอื่นบ้าง" เทียนเหอบอก "เหมือนท่าทีที่มีต่อพี่รอง"

"นายยังไม่เข้าใจ ตอนนี้นฉันกับเหวินเทียนเยวี่ยเป็นศัตรูกันไปแล้ว ทุกอย่างของเขาเป็นของฉันแล้ว" กวนเยวี่ยบอกอย่างจริงจัง "นายคิดว่าเขา จะมองว่ามันเป็นความผิดของตัวเองหรือ ไม่มีทางหรอก เขาต้องโทษฉันแน่"

เทียนเหอทำท่าจะพูดบางอย่างแต่ก็ไม่ได้พูดออกมา กวนเยวี่ยเหมือนรู้ว่า

อีกฝ่ายอยากจะทำอะไร เขาก็เอ่ยขึ้นว่า "บ้านทรัพย์สิน เงินทอง ฉันไม่สนใจ
ทั้งนั้น เขาอยากจะทำอะไร ก็...ช่างเถอะ ฟังแล้วนายก็อารมณ์ไม่ดีอีก"

"สิ่งที่แย่งชิงกันอยู่คืออำนาจในการควบคุมฉัน" เพียนเยียนเย่ขึ้นทันที
กวนเยวี่ยพยักหน้า "ซอฟต์แวร์ของนายจะเป็นหมากตัวสำคัญที่ฉัน
จะทำลายแอนตี้ แม้ฉันจะไม่อยากพูดแบบนี้ เพราะมันหมายความว่า
การกดดันนาย ถ้าผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามคาดก็อาจจะทำให้นายรู้สึกผิด..."

เพียนเยียนเย่กล่าว "แล้วถ้าฉันเกลี้ยกล่อมให้พี่ร่วมมือกับนายได้ล่ะ?"
กวนเยวี่ยขมวดคิ้ว คิดทบทวนพักหนึ่งก็ยอมถอย เปลี่ยนวิธีพูดกับ
เพียนเยียนเย่ "เป็นไปได้หรอก ในเมื่อเพียนเยวี่ยไม่ยอมช่วยเป็นสายลับทาง
ธุรกิจด้วยการหลอกแอนตี้ให้ฉัน จากนั้นไปฉันก็ต้องสร้างโอกาสขึ้นมาเอง
หาวิธีเผชิญหน้ากับแอนตี้แล้วเจรจากันอีกที ซึ่งการเจรจานี้สำคัญมาก
เป็นขั้นตอนสำคัญที่จะช่วยลดความระแวงระวังของเขาลงได้"

เพียนเยียนเย่พอใจ คำพูดประโยคนี้ของกวนเยวี่ยเผยให้เห็นปริมาณข้อมูล
ที่มากมายเหลือเกิน มันเป็นแผนที่วางไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างดี

"แอนตี้จะเชื่อเขาง่ายขนาดนั้นหรือ" เพียนเยียนเย่ถาม

กวนเยวี่ยเอ่ย "ฉันนายคิดว่าพี่รองของเมียนฉินมัวทำอะไรอยู่ที่วอชิงตัน
ตั้งนาน"

"ฉันยอมแพ้ พวกนายมันเหลี่ยมจัดกันทุกคน...ยังงั้นฉันก็จะไปลอง
คิดหาวิธี"

"ความขัดแย้งของเรามันประนีประนอมไม่ได้หรอก"

เพียนเยียนเย่มองโทรศัพท์มือถือ ก่อนจะเอ่ยอย่างสบายๆ "ก็ไม่ว่ากัน ค่อยดู
ก็แล้วกัน"

กวนเยวี่ย "...?"

ตอนนี้เหวินเพียนเยวี่ยกำลังแข็ง ในบ้านไม่มีทั้งเหล้าไม่มีทั้งเงิน อาหาร
ทั้งสามมือปาฟางทำมาให้เรียบร้อย แล้วให้คนรับใช้เอามาส่งทุกวัน โชคดีที่
เครื่องเกมสมัยเด็กยังอยู่ เขาค้นออกมาเล่นสักพักก็รู้สึกหมดสนุก ได้แต่มา

นั่งที่ระเบียงในตอนเช้าตรู่ หันหน้าเข้าหาเขตชุมชนที่มีผู้คนคึกคัก ครุ่นคิดว่า เมื่อให้รถวนเยวี่ยจะล้มละลายแล้วไปให้พ้นจากบ้านเขา

มายึดบ้านคนอื่น ทุเรศชะมัด! แย่งน้องชายเขาไปแล้วยังเข้ามาอยู่ในบ้านเขาก็ก แถมเอาหุ่นที่แต่เดิมเป็นของเขาไปอีกด้วย! ไม่ให้เงินเขา แม้แต่หยวนเดียว กระทั่งจะกินบะหมี่ได้ตึกเขาก็ยังไม่มีปัญญาเลย!

เหวินเทียนเยวี่ยนั่งอยู่ที่โต๊ะน้ำชาตรงระเบียง จู่ๆ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น สายเรียกเข้าเป็นเบอร์ไม่รู้จัก

เหวินเทียนเยวี่ยวางโทรศัพท์บนตัก ใส่หูฟังแล้วเอ่ยขึ้น "ไมโครไฟแนนซ์? ไทรมาได้จังหวะพอดีเลย บริษัทพวกนายให้กู้ได้เท่าไร? ฉันไม่มีหลักประกันอะไรเลย!"

[มารับฉันที่ ถึงสนามบินแล้ว] เป็นเสียงจางซิวพุดอยู่ในสาย

เหวินเทียนเยวี่ยผุดลุกขึ้นแล้วดีดตัวจากขอบระเบียง โทรศัพท์มือถือไถลลงไปจากตัก สายต่อหูฟังหลุดออก โทรศัพท์มือถือดังจากชั้นบนลงไปตกในหม้อแก้วแกงบะหมี่ได้ตึกจนได้ยินเสียงดังฟัว

"..."

เก้าอี้กับเก้าอี้แก๊สน้ำขึ้นมามองชั้นบนพร้อมกัน

ตั้งแต่เมื่อคืนวาน จู่ๆ ถึงชายก็รู้สึกว่าเป็นบ้านเหมือนจะมีอะไรเปลี่ยนไป ทุกคนในบ้านนับตั้งแต่พ่อบ้านไปจนถึงคนที่คอยปรนนิบัติล้วนทำตัวแปลกไป เหมือนแสดงความห่วงใยต่อสวัสดิภาพของเขาเกินเหตุ ตอนแรกก็พี่สาวไทรมาถามนั่นนี่ กลัวว่าเขาอยู่ในประเทศจะหนาวเย็นจนเป็นหวัด พ่อบ้านก็ตามหามาตรวจร่างกายของเขาย่างละเอียดโดยเฉพาะ

แต่ก่อนพี่สาวจะโทรมาจากฮอลแลนด์สัปดาห์ละครั้งเพื่อเช็คว่าเขายังอยู่ดี แต่ตอนนี้เธอโทรมาหาเขาทุกวัน

ถึงชายทำหน้าที่สืบสน เขานั่งอยู่บนเก้าอี้โยก ภาวจะอ่านหนังสือสักหน่อย เอ็ดการ์ดีพ่อบ้านก็เอาผ้าห่มสีฝุ่นมาให้ดู ถึงชายบอกว่า "เอาฝุ่นทางขวาก็แล้วกัน"

"ผมว่าคุณหม่ทั้งสี่นี่ดีกว่าครับ" เอ็ดการ์ดบอก

ธงชายฉว "นายจะฆ่าหมกฉันหรือ!"

"เป็นคำสั่งของพี่สาวคุณครับ"

"ทำไมอยู่ดีๆ ทุกคนในบ้านก็เกิดเป็นห่วงสุขภาพฉันขึ้นมาล่ะ...ช่างเถอะ ช่วงนี้ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายจริงๆ นั่นแหละ กระโดดร่มคราวก่อนหัวใจเกือบจะกระดอนออกมาอยู่แล้ว"

ตอนนี้ในช่วงกลางฤดูหนาว ดอกไม้ในบ้านธงชายบานสะพรั่งเหมือนฤดูใบไม้ผลิทั้งปี อากาศในบ้านสดชื่นมาก แต่ข้างนอกกลับปกคลุมไปด้วยกลิ่นดินประสีจางๆ เพราะในเขตบ้านเดี่ยวมีเด็กๆ หลายคนกำลังเล่นประทัด

"ฉันว่าจะออกไปวิ่งสักหน่อย" ธงชายวางหนังสือ เลิกผ้าหม่ขึ้นที่ละผืน แล้วเดินไปเปลี่ยนมาใส่ชุดออกกำลังกาย

เอ็ดการ์ดเอาเตาอุ่นมือมาyardให้ธงชายทันที ทั้งยังเอาแผ่นร้อนหลายแผ่นมาแปะในชุดออกกำลังกาย แล้วช่วยใส่หมวกไหมพรมให้

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เอ็ดการ์ดนำคนรับใช้ชายใส่ชุดสูทกลุ่มหนึ่งมา สองคนข้างหน้าเป็นคนนำทาง อีกสี่คนตามหลัง ทุกคนวิ่งเหยาะๆ ไปพร้อมกับธงชายตลอดเส้นทาง คอยกันลุ้นให้เขา

ธงชาย "..."

"เอ็ดการ์ด" ธงชายหยุดวิ่งแล้วบอก "ช่วงนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ"

เอ็ดการ์ดปาดเหงื่อบนหน้าผาก รับไอแพดมาแล้วยื่นข้างๆ ก่อนเอ่ยอย่างสุภาพว่า "คุณอยากฟังข่าวของประเทศไหนครับ"

ธงชายเหลียวมองรอบๆ "พวกนายกำลังทำอะไรกันอยู่"

คนรับใช้แถวหน้ารีบยื่นตรงแล้วถอยไปข้างๆ ธงชายมองทุกคนอย่างไม่เชื่อสายตา จากนั้นก็มองเอ็ดการ์ด

"ทุกคนกลับไปให้หมด" ธงชายเอ่ย "กลับไปเล่นบิลเลียด จีบสาว เล่นเกม! ไปๆ! ประสาทจริงๆ!"

เอ็ดการ์ดบอก "ทางฮอลแลนด์กำลังมาเป็นพิเศษว่า..."

"เอ็ดการ์ด นายอยากถูกเป้าฟางเกลียดหรือ ไม่หรือมั้ง?"

เอ็ดการ์ด์ "..."

แล้วลงชายก็ชี้ไปทางบ้าน สือว่าให้อีกฝ่ายกลับไปได้แล้ว

เอ็ดการ์ด์จึงได้แต่ส่งสร้อยคอออกมาเส้นหนึ่ง "ถ้าฉันคุณก็ใส่เจ้านี้ไว้หน่อยนะครับ แบบนี้ มันมีระบบจีพีเอส จะได้ตามหาคุณได้ตลอดเวลา"

ถงชายฟังแล้วก็ถามว่า "นายแน่ใจนะว่ามันไม่ใช่ระเบิดเวลา? ทำไมฉันเห็นมันมีไฟแดงๆ กะพริบด้วยล่ะ!"

เอ็ดการ์ด์อธิบาย "ระบบจีพีเอสจะส่งตำแหน่งที่อยู่ของคุณมาทุกสิบวินาที พี่สาวคุณเป็นคนส่งไว้นะครับ"

"นี่พวกนายกำลังพาหมาไปเดินเล่นรีไร่ เปลี่ยนเป็นสร้อยข้อมือไม่ได้หรือ"

"คุณสมบัติของสร้อยข้อมือมีจำกัดครับ"

ถงชายตัดบท "ช่างเถอะๆ รีบกลับไปซะ...เออละ ฉันใส่แล้ว อย่มาทวงฉันอีกนะ"

เอ็ดการ์ด์ยืนอยู่ข้างถนนพลางโบกมือให้ ส่วนถงชายถอนหายใจด้วยความโล่งอกก่อนขยับสร้อยคออย่างอึดอัด จากนั้นก็ออกวิ่งด้วยสีหน้าหงุดหงิด วิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็เลี้ยวที่หัวมุม

เออละ...ในที่สุดก็แก้งผ่านหน้าประตูบ้านเจียงจื่อเจียนได้แล้ว

วันนี้ฟ้าครึ้ม ถงชายสูดลมหายใจลึก เขาวิ่งผ่านเขตชุมชนเข้าๆ จนมาถึงหน้าบ้านเจียงจื่อเจียน

คนสวนวัยห้าสิบกว่าคนหนึ่งใส่ถุงมือและชุดทำงานสีฟ้า กำลังคัดแยกต้นอาซาเลีย* ในสวนดอกไม้

"โฮ! กำลังตัดแต่งต้นไม้หรือครับ" ถงชายทักทายคนสวน

เจียงเจาเซิงโยนต้นอาซาเลียที่ตัดออกไปไว้ข้างๆ ปาดเหงื่อพลางบอก "ใช่ครับ ใช่"

เจียงเจาเซิงรู้สึกอ้อนไหวกับดอกอาซาเลียขึ้นมาอย่างไรเหตุผล...
เมื่ออย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิก็เป็นฤดูเบ่งบานของดอกอาซาเลียพอดี ขอเพียงดูแล

* ต้นอาซาเลีย หรือต้นกุหลาบพันปี

อย่างเหมาะสมก็จะบานสวยงาม ภาพมวลหมู่ดอกไม้ที่แข่งกันเบ่งบานก็เหมือนภาพอันอุดมม่วนววยของตระกูลเจียงในตอนนี อีกเดี๋ยวบริษัทก็จะถอดเครื่องหมาย ST* อีกทั้งโรงแรมในเครือก็กระจายอยู่ทั่วทุกมุมโลก ดังนั้นจะให้สรุปด้วยคำว่า 'อุดมม่วนววย' ได้อย่างไร

แต่เจียงเฉาเซิงที่ร่ำเรียนปริญญามา เวลาที่เห็นดอกไม้บานก็มักจะคิดถึงยามที่ดอกไม้ร่วงเสมอ ถึงตอนนั้นก็ร่วงหล่นเต็มพื้น ชวนให้คนมองรู้สึกเศร้าเหลือเกิน น่าจะมีเรือนกระจกเล็กๆ ให้ดอกไม้ที่งดงามเหล่านี้ จากนั้นพอคิดถึงเรือนกระจกก็นึกถึงลูกชายที่รักและเอ็นดูที่สุดขึ้นมาอีก เจียงจื่อเจี้ยนก็เป็นดอกไม้ที่โตในเรือนกระจกไม่ใช่หรือ ตอนที่ต้องออกไปจากเรือนกระจกแห่งนี้ก็จะเจอกับลมพัดแดดส่อง ฝนสาดน้ำแข็งจับ เจ็บปวดจนไม่อาจบรรยายได้... เขาเองก็ต้องมองดอกไม้ปลิดปลิวร่วงหล่น...พocคิดถึงตรงนี้ ส่วนลึกในใจของเจียงเฉาเซิงผู้มีอิทธิพลด้านการโรงแรมคนนี้ก็อดรู้สึกหนักใจไม่ได้

เจียงเฉาเซิงถามถายยิ้มๆ "คุณเป็นเพื่อนบ้านหรือครับ"

"ครับ ผมอยู่หลังบ้านพวกคุณ ชยันจิงนะฮะ!"

"อ้อ ปีใหม่แล้ว ต้องตัดตรงนี้ให้เสร็จนะครับ!"

ถายเอ่ย "บ้านผมก็ปลูกไว้เยอะเลย! อาซาเลียของฮอลแลนด์ค่อนข้างบอบบางครับ! โอ๊ะ คุณปลูกได้ไม่เลวเลย ถ้าว่างๆ มาช่วยดูที่บ้านผมบ้างได้มั๊ย"

เจียงเฉาเซิงบอกยิ้มๆ "ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ แต่ถ้าว่างผมจะไปดูให้นะ"

ดอกไม้ชนิดนี้เจียงเฉาเซิงเอากลับมาจากฮอลแลนด์เอง ทั้งสองคนเริ่มคุยกันผ่านประตูเหล็ก เจียงเฉาเซิงสังเกตเห็นสร้อยคอของถายเอ่ยที่กะพริบไฟสีแดงมาสักพักก็บังเกิดความสงสัยขึ้น จึงไม่กล้าให้อีกฝ่ายเข้ามาส่งเดช คิดไปคิดมาจู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้ไม่นาน...ตัวแทนของฮัวหลันชื่อเคยพุดกับเจียงจื่อเจี้ยนว่า 'ยอมเป็นหยกที่แตกดีกว่าเป็นกระเบื้องสมบูรณ์' เขาจึงเริ่มเครียดขึ้นมาทันที

* ST (Special Treatment) หมายถึงหุ้นของตลาดในประเทศได้รับการจัดการเป็นพิเศษ เป็นการเตือนว่ามีความเสี่ยง การถอดเครื่องหมาย ST จึงหมายถึงว่าสถานการณ์ทางการเงินของบริษัทในช่วงนี้กลับมาเป็นปกติแล้ว

"ว่าแต่คุณชายของพวกคุณอยู่มั๊ย" ธงชายถามอีก "ผมมีธุระกับเขา!"

เจียงเฉาเซิง "...!"

ธงชาย "...?"

"อยู่ครับ อยู่" เจียงเฉาเซิงบอกอย่างลังเล "คุณรอสักครู่นะ ผมจะไปเรียกให้"

ธงชายรีบเอ่ยว่า "ขอบคุณครับ!"

เจียงเฉาเซิงครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ หลังจากที่เดินห่างออกมาอยู่ในระยะที่ปลอดภัยแล้ว ก็มองธงชายอย่างสับสนอีกที

ต้องเป็นคนที่ยั่วหลั่นชื่อส่งมาแน่นอน! มาหาเจียงจื่อเจียน มีเพียงความเป็นไปได้ในเท่านั้น!

"ลำน้อย"

"ฮะ! พ่อ!" ขณะนั้นเจียงจื่อเจียนอยู่กับอู่ซุ่น กำลังดูอีกฝ่ายเล่นเกม

เจียงเฉาเซิงบอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "มีคนอยู่ข้างนอกคนหนึ่ง ใส่ระเบิดเวลาไว้ที่คอด้วย เขาบอกว่ามีธุระกับแก เพื่อนแก...ทำงานสายนี้หรือ"

เจียงจื่อเจียน "..."

อู่ซุ่น "..."

ทั้งสองคนเคร่งเครียดขึ้นมาทันที อู่ซุ่นบอก "ไม่น่านะครับ...ว่าแต่หน้าตาเป็นยังไงครับ"

เจียงเฉาเซิงบอก "ตอนนี้ฉันให้ยามจับตาดูเขาอยู่สักพักแล้ว แต่จะให้เด็กๆ พวกนั้นเข้าไปไม่ได้ พวกเขาอายุยังน้อยๆ อยู่เลย ถ้าถูกหมอนั่นกัด ตอนระเบิดแม้แต่ซากศพก็คงไม่เหลือ ฉันจะทำลงได้อย่างไร?! ให้เขาพุ่งตรงมาหาฉัน ถ้าเผื่อว่าเป้าหมายคือแก ฉันก็คง..."

"พ่อครับ!" เจียงจื่อเจียนทำหน้าตระหนก "ผมไปเอง! แต่ผมไม่ได้ไปล่อเกินใครไว้นะ!"

เจียงเฉาเซิงเอ่ยว่า "ยั่วหลั่นชื่อเคยมีปากเสียงกับแกไม่ใช่หรือ ตอนนั้นพวกเราแค่เข้าไป แต่คิดไม่ถึงว่า..."

เจียงจื่อเจียน "...!"

คู่หูรีบบอกสองพ่อลูก "อย่าเพิ่งตื่นตูมครับ ให้ผมไปดูลาดเลาหน่อย พวกยามล่ะครับ?"

เจียงจื่อเจียนบอก "แม่แล้ว หลายคนกลับบ้านไปแล้วด้วยสิ นี่ไม่ใช่แค่มนถือปืนนะ แต่เป็นระเบิด! ถึงยามจะช่วยกันก็เอาไม่อยู่หรอก!"

คู่หูเสนอ "ดูกล้องวงจรปิดได้มั๊ย พวกเราไปดูกล้องวงจรปิดก่อน"

เจียงเฉิงพาทั้งสองคนไปที่ป้อมยาม ก็เห็นหัวหน้ายามกำลังจ้องหน้าจอเหมือนเจดีย์ทรูอันตราย เมื่อหันมาเห็นเจ้านายก็รีบรายงานว่า "เจ้านายครับ คนคนนั้นไปแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6476->